

Johannes döparen

Av Jean Daniélou SJ (1905–1974)

Johannes döparen är öknens människa bara för att han är den andliga glädjens människa. I kollektbönen på hans högtid ber vi om *glädje*, det är i själva verket hans egentliga nådegåva. Han är det mest jublande helgonet i Skriften.

Men han är en enda glädjes människa, glädjen att höra Herrens röst. Han söker sin frälsning i öknen för att ingenting skall kunna avleda honom från denna glädje, för att där vara helt vigd åt den, för att där alltid kunna erinra sig mötet med Herren före sin födelse och för att vänta på det andra mötet, mötet vid dopet. Sålunda viger han sitt liv åt denna enda glädje, långt bort från alla skapade ting.

Det är påfallande hur vi hos Johannes döparen på samma gång finner en stark anda av bot och ett inre jubel, en förening av extrem glädje och extrem botgöring. Och det råder faktiskt ett samband mellan extrem botgöring och extrem glädje; de största botgörarna är också de glädjefullaste människorna.

Det finns ingen större glädje än den vi finner hos Franciskus av Assisi, Johannes av Korset, kyrkoherden i Ars, ökenfäderna i Egypten, i den botgöringens öken där glädjens paradiset blommar.